

ENO RAUD

NAKSI- TRALLID

PILDID JOONISTANUD EDGAR VALTER

Kujundanud Dan Mikkin
Illustreerinud Edgar Valter
Küljendanud Villu Koskaru

© Eno Raud
Illustratsioonid © Edgar Valter
Autoriõiguste pärija Külli Leppik
© Tänapäev, 2013

ISBN 978-9949-27-297-6
Trükitud Tallinna Raamatutrükikojas

www.tnp.ee

ESIMENE RAAMAT

KOHTUMINE JÄÄTISEPUTKA JUURES

Ükskord said jäätiseputka juures täiesti juhuslikult kokku kolm imelikku mehikest – Sammalhabe, Kingpool ja Muhv. Nad kõik olid väga lühikest kasvu, nii et jäätisemüüja pidas neid alguses isegi päkapikkudeks, ja peale selle torkas nende juures veel muudki iseäralikku silma. Sammalhabemel oli pehmest samblast habe, kus kasvasid ilusad ja punased, kuigi mullusuvised pohlad. Kingpool oli oma kinganinad maha löiganud, et tal oleks hea lahe varbaid liigutada. Muhv aga kandis tavaliste riiete asemel suurt muhvi, millest ainult peanupp ja labajalad välja paistsid.

Nad limpsisid jäätist ja silmitsesid üksteist uudishimulikult.

„Vabandage,” ütles lõpuks Muhv. „Ma võin muidugi eksida, kuid mulle tundub, et meil oleks nagu midagi ühist.”

„Eks me olegi ju kõik ühed kenad naksitrallid,” noogutas Kingpool.

Sammalhabe noppis habemest mõned pohlad ja pakkus oma uutele tuttavatele.

„Jäätise kõrvale head hapukad võtta,” ütles ta.

„Kui mu ettepanek ehk liiga pealetükkiv ei ole, siis võiksime veel teine kordki kokku saada,” rääkis Muhv. „Keedaksime kakaod ja puhuksime mõne sõna juttu.”

„See oleks hiigla vahva,” ütles Kingpool. „Kutsuksin teid enda poole külla, aga mul ei ole üldse kodu. Juba lapsepõlvest peale olen lihtsalt niisama ringi rännanud.”

„Nagu minagi,” ütles Sammalhabe.

„Haruldane kokkusattumus!” hüüdis Muhv. „Ka minuga on täpselt sama lugu. Tuleb välja, et me oleme kõik ühesugused rändurid!”

Ta viskas jäätisepaberi prügikasti ja tõmbas oma muhvi tõmbluku kinni. Tema muhvil oli nimelt niisugune omadus, et seda sai tõmblukuga avada ja sulgeda. Ka teistel lõppes jäätis otsa.

„Kas te ei leia, et me võiksime ühineda?” ütles Kingpool. „Üheskoos oleks hulga seltsim rännata.”

„Aga muidugi,” nõustus Sammalhabe rõõmsalt.

„Lihtsalt hiilgav mõte!” lõi ka Muhv näost särama. „Lausa suurepärane mõte!”

„See asi on siis otsustatud,” ütles Kingpool. „Ainult et enne ühinemist võiksime ehk veel ühed jäätised võtta.”

Sellega olid teised päri ja igaüks ostis endale veel ühe jäätise.

Siis ütles Muhv:

„Mul on muuseas auto. Kui teil midagi selle vastu ei ole, võiks see auto olla meile kõigile nii-ütelda liikuvaks koduks.”

„Oo!” tegi Sammalhabe. „Mis võiks meil selle vastu olla.”

„Selle vastu ei ole meil mitte kõige vähematki,” kinnitas Kingpool. „Autoga on ju isegi täitsa mõnus sõita.”

„Kas me sinna ainult kõik kolmekesi sisse mahume?” tundis Sammalhabe muret.

„See on furgoon,” ütles Muhv. „Seal on ruumi küllalt.” Kingpool vilistas lõbusalt läbi hammaste.

„Klapib,” ütles ta.

„Nojah,” ohkas Sammalhabe kergendatult. „Lõppude lõpuks ütleb ju ka vanasõna, et häid lambaid mahub palju ühte lauta.”

„Ja kus see ratastega laut sul siis seisab?” küsis Kingpool Muhvilt.

„Postkontori juures,” ütles Muhv. „Panin enne paar tosinat kirja posti.”

„Paar tosinat,” imestas Sammalhabe. „No küll sul on siis ikka palju sõpru!”

„Oh ei, otse vastupidi,” naeratas Muhv nagu natuke kohmetult. „Ma ei kirjuta mitte mingisugustele sõpradele, ma kirjutan endale.”

„Saadad ise endale kirju!” oli imestamise järg nüüd Kingpoole käes.

„Asi seisab selles, et mulle meeldib väga kirju saada,” ütles Muhv. „Aga sõpru mul pole, ma olen nii ääretult üksik, ja sellepärast peangi ise endale kirjutama. Ma kirjutan muide nõudmiseni. Ühes linnas panen kirjad posti, sõidan siis teise linna ja saan seal oma korrespondentsi kätte.”

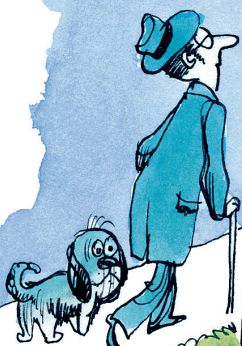
„Igatahes on see väga omapärane kirjavahetuse pidamise viis,” leidis Sammalhabe.

„Tõesti teraselt välja mõeldud,” nõustus Kingpool. „Kas võtame veel ühed jäätised?”

„Loomulikult,” ütles Sammalhabe.

„Ka mina pole vastu,” ütles Muhv. „Ma arvan isegi, et võiksime korraks šokolaadijäätitist proovida. See on küll

JARTIS

pisut kallim kui harilik jäätis, aga niivõrd ootamatu ja suurepärase kohtumise puhul ei tarvitseks meil paarist kopikast kahju olla.”

Igaüks võttis nüüd endale šokolaadijäätitise ja limpsis seda mõnda aega vaikides.

„Magus,” ütles Sammalhabe viimaks. „Veel palju magusam kui harilik jäätis.”

„Mhmh,” tegi Kingpool.

„Lihtsalt suurepärane kissell,” ütles Muhv.

„Kuidas?” vaatas Sammalhabe üllatunult Muhvile otsa. „Mis kisselist sa kõneled? Me sööme ju šokolaadijäätitist, kui ma ei eksi.”

„Palun väga vabandust,” ütles Muhv häbelikult. „Ene-
sestki mõista sööme me šokolaadijäätitist, ja mitte kisselli. Aga minuga on niisugune lugu, et erutuse korral lähevad mul magustoitude nimetused väga kergesti segamini.”

„Miks sa siis erutud, kui šokolaadijäätitist sööd?” imestas Sammalhabe. „Siin pole ju midagi erutada!”

„Ega ma ju jäätitise pärast ei erutugi,” selgitas Muhv. „Mind erutab hoopis see, et ma teiega tuttavaks sain. See on erutus heas mõttes, nagu öeldakse. Olen ju kogu oma senise elu veetnud ääretus üksinduses, ja nüüd korraga leidsin endale teietaolised suurepärased kaaslased. Niisugune asi paneb tahes-tahtmata erutama.”

„Võib-olla,” ütles Kingpool. „Aga mind erutab igatahes ka šokolaadijäätitis. Te ainult vaadake, kuidas ma erutusest värisen.”

Ta oli tööpoolest tugevasti lõdisema hakanud ja seejuures veel näost lausa siniseks tõmbunud.

„Sa ju külmetad,” taipas Sammalhabe. „Oled endale jäätitisega liiga teinud.”

„Arvatavasti,” nõustus Kingpool.